

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29.12.2000, sp. zn. 4 To 1074/2000

Číslo: 46/2001

Právní věta:

Směřuje-li postup policejních orgánů od samého počátku k zadržení osoby podezřelé z trestného činu, musí být tato osoba ihned seznámena s důvody zadržení a vyslechnuta. Neplní-li počínání policejních orgánů evidentně pořádkový účel a je-li podezřelá osoba od samého počátku takového zákroku fakticky omezena na osobní svobodě, je třeba celou tuto dobu započítávat do lhůty 48 hodin uvedené v ustanovení § 77 odst. 1 tr. ř.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 29.12.2000

Spisová značka: 4 To 1074/2000

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vazba

Předpisy: 141/1961 Sb. § 72 odst. 1 (per analogiam)
§ 149 odst. 1 písm. a) 2/1993 Sb. čl. 8 odst. 3
§ 77 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil ke stížnosti obviněného usnesení Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 7. 12. 2000 sp. zn. 10 Nt 97/2000 a znovu rozhodl tak, že obviněného Z. S. propustil z vazby na svobodu.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením za dne 7. 12. 2000 sp. zn. 10 Nt 97/2000 soudce Okresního soudu v Jindřichově Hradci vzal obviněného Z. S. podle § 68 z důvodu uvedeného v § 67 odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. do vazby. Současně vyslovil, že vazba počíná dnem 5. 12. 2000 ve 12.30 hodin a že nabídka písemného slibu podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. se nepřijímá.

Toto své rozhodnutí odůvodnil tím, že obviněný Z. S. je stíhán společně s dalším obviněným M. T. pro trestné činy krádeže podle § 247 ods. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zák., porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., jichž se měl

dopustit sám tím, že v noci ze dne 29. 6. 1998 na 30. 6. 1998 násilím vnikl do rekreační chalupy v S., kde ke škodě J. D. způsobil škodu ve výši 10 000 Kč, že se vloupal do rekreační chaty majitele JUDr. J. D. v S., odkud odcizil věci v hodnotě 35 700 Kč, do chalupy V P., kde odcizil věci v hodnotě 12 200 Kč, a do chalupy v N., kde odcizil věci v hodnotě 1000 Kč. Dalších útoků se měl dopustit tím, že se v době od 24. 2. 1999 do 2. 3. 1999 vloupal do rekreační chalupy v A., kde odcizil věci v hodnotě 29 578 Kč ke škodě V. K., do rekreační chalupy v obci L., kde odcizil věci v hodnotě 3300 Kč ke škodě J. V, do rekreační chalupy v obci R. majitele O. Š., kterému způsobil škodu ve výši 500 Kč, a do vedlejší chalupy majitele RNDr. M., kde odcizil věci v hodnotě 5353 Kč, a že v době od 6. 3. 2000 do 27. 5. 2000 se vloupal do rekreační chalupy v S., kde poškozenému P. Č. způsobil škodu ve výši 11 000 Kč.

Další trestné činnosti se měli oba obžalovaní dopustit v době od 28. 10. 1999 do 22. 11. 2000 tím, že společně násilím vnikali do různých rekreačních objektů, především na okresech J., P. a T., přičemž celková způsobená škoda má činit částku nejméně 316 000 Kč. Soudce okresního soudu poté, co se seznámil s obsahem vyšetřovacího spisu a vyslechl obviněného, dospěl k závěru, že doposud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že skutek, pro který bylo sděleno obvinění, byl spáchán, má všechny znaky trestného činu a jsou zřejmé důvody k podezření, že tento trestný čin spáchal obviněný (§ 67 odst. 2 tr. ř.).

S námitkou obviněného Z. S., že byl na osobní svobodě omezen již dne 5. 12. 2000 v 6.05 hodin, se vypořádal odkazem na úřední záznam Policie České republiky, ze kterého vyplývá, že v tu dobu byl obviněný pouze osobně vyzván, aby se neprodleně dostavil na Okresní ředitelství Policie České republiky v Jindřichově Hradci, že se po této výzvě dostavil dobrovolně a využil k převozu služebního vozidla. přičemž po příjezdu na Okresní ředitelství Policie České republiky v Jindřichově Hradci s ním bylo hovořeno pracovníky I. odboru Správy Jihočeského kraje, pracovníky 1. oddělení Správy kriminální policie Okresního ředitelství Policie České republiky Pelhřimov, Tábora a Jindřichův Hradec, a že 5. 12. 2000 ve 12.30 hodin byl předán vyšetřovateli, přičemž právě tento termín je významný pro určení omezení jeho osobní svobody.

Vazební důvod podle § 67 odst. 1 písm. c) tr. ř. soudce okresního soudu odůvodnil obavou, že by obviněný S. při ponechání na svobodě pokračoval v majetkové trestné činnosti. Je totiž zřejmé, že trestnou činností majetkového charakteru si opatřuje prostředky k obživě, nepobírá žádné sociální dávky ani hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, je mnohonásobným recidivistou, který je stíhán pro trestnou činnost, které se měl dopustit značným množstvím útoků proti cizímu majetku.

Nabízený písemný slib obviněného nepřijal, neboť dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro takový postup ve smyslu § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. nejsou splněny. Proti tomuto usnesení podal obviněný stížnost ihned po jeho vyhlášení. Tuto stížnost posléze písemně odůvodnil obhájce obviněného. Obsáhle v ní rozvedl, že dne 5. 12. 2000 v 06.05 hodin se u dveří bytové jednotky čp. X v L., která patří obviněnému S., domáhala policie obviněného. Celkem se jednalo o šest policistů, z nichž čtyři nebyli uniformovaní a někteří zajišťovali i zadní vchod, zřejmě z obavy před útekem obviněného. Po otevření dveří byl obviněný vyzván jedním z neuniformovaných policistů: „Oblékněte se a pojedete s námi. Potřebujeme s Vámi mluvit.“ Takto formulované výzvě tedy vyhověl, protože celkem logicky usoudil, že je zatčen či zadržen a nemá tudíž na vybranou. Ihned po příjezdu na úřadovnu policie v Jindřichově Hradci byl umístěn do cely předběžného zadržení, z níž byl vyveden pouze k odevzdání občanského průkazu, a poté, když na dotaz policisty: „Budeme něco psát?“ odpověděl: „Nemám se s Vámi o čem bavit.“, byl do cely předběžného zadržení opět vsazen. Ve 13.20 hodin (správně mělo být 12.30 hodin) byl předán vyšetřovateli, a tím byl v uvedenou dobu formálně zadržen.

Ve stížnosti dále uvedl, že státní zástupce v Jindřichově Hradci podal 7. 12. 2000 v 8.20 hodin soudu návrh na vzetí obviněného do vazby z důvodu uvedeného v § 67 odst. 1 písm. c) tr. ř. Jednání u Okresního soudu v Jindřichově Hradci o tomto návrhu začalo téhož dne ve 13.00 hodin.

Podle přesvědčení obviněného a jeho obhájce se zcela zjevně jedná o formální maskování zadržení značně rozšířeným a účelovým výkladem zákona o Policii České republiky (dále též jen „zákon o policii“), když policista musí výzvu k podání vysvětlení jednoznačně formulovat a podezřelého předem poučit o možnosti toto vysvětlení odepřít z důvodů uvedených v § 12 odst. 3 a 4 zákona o policii.

Obhájce obviněného nezpochybnil, že zákon zmocňuje policisty omezovat osobní svobodu občanů, zásadně se však nemá jednat o sankci, ale prostředek sloužící k tomu, aby mohl být proveden služební zákrok či služební úkon. Taková omezení však mohou trvat pouze krátkou dobu, stanovené lhůty zásadně nelze překračovat a nemohou být v žádném případě prodlužovány. Těžko si pak lze vysvětlit prodlevu mezi „neodkladným“ jednáním policie, která „vyzvedla či zatkla“ obviněného již v 6.05 ráno, aniž by se dala ze spisu dovodit jakákoliv snaha o šetření ve věci, zvláště když chybí jak protokol o podání vysvětlení, tak jakýkoliv záznam, z něhož by bylo i jen zdánlivě patrné, že policie od obviněného chtěla cokoliv slyšet.

Podle názoru obhájce obviněného je rovněž předvedení svou povahou omezením osobní svobody. Takové předvedení přichází v úvahu především v souvislosti s oprávněním policisty požadovat vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jejich pachatelů a vypátrání hledaných nebo pohřešovaných osob či věcí. Dostavit se je povinen každý, byť jsou u něho dány důvody, pro které může vysvětlení odepřít, nebo jde o toho, na němž nesmí být vysvětlení požadováno. Jestliže výzvě osoba nevyhoví bez dostatečné omluvy nebo závažných důvodů, může být předvedena. Z toho obviněný se svým obhájcem dovodil, že jednáním orgánů činných v trestním řízení byla naprosto bezprecedentně zkrácena jeho práva a porušen zákon, neboť jednání policie zcela zjevně neplnilo pořádkový účel, ale ve skutečnosti bylo zadržením pachatele trestného činu nebo osoby podezřelé z jeho přípravy či pokusu, čímž se posunulo do roviny trestněprocesní, nikoliv pořádkové porušením především § 75, 76 a 77 tr. ř. Nemůže být proto rozhodné, jak případně orgány činné v trestním řízení podřazují vlastní jednání policie pod určitý úkon, nýbrž to, zda k omezení osobní svobody došlo či nikoliv. Těžko si totiž lze představit, že „odvoz“ a umístění do policejní cely v časných ranních hodinách bez činění příslušných kroků ve směru podávání vysvětlení není omezováním osobní svobody.

Obviněný je rovněž přesvědčen, že u něho došlo k zjevnému porušení základního práva na osobní svobodu ve smyslu čl. 8 odst. 2, 3 a 5 Listiny základních práv a svobod, když je mimo veškerou pochybnost, že případné navazující zákony, pokud se tohoto práva dotýkají, nemohou překročit hranice, které stanoví Listina. Bylo by velmi nebezpečné takto širokým výkladem a uplatňováním zákona o policii vytvářet další prostor pro omezování osobní svobody občanů. Zavádění odděleného počítání lhůt podle zákona o policii a lhůt uvedených v § 76 tr. ř. by vedlo k jejich deformaci a tím k porušování lhůt stanovených pro zadržení v čl. 8 odst. 3 Listiny. Proto obviněný se svým obhájcem v podané stížnosti navrhl, aby krajský soud napadené usnesení zrušil a obviněného propustil na svobodu.

Krajský soud v českých Budějovicích podle ustanovení § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadené usnesení a řízení jemu předcházející a dospěl k závěru, že stížnost obviněného je důvodná.

Je mimo jakoukoliv pochybnost, že obviněný Z. S. je stíhán v souladu s trestním řádem pro skutky a trestné činy uvedené v úvodu tohoto odůvodnění. Z obsahu trestního spisu je totiž zřejmé, že mu pro tyto skutky a trestné činy byla postupně sdělována obvinění. Nejprve se tak stalo 5. 12. 2000 a posléze 6. 12. 2000. Z tohoto pohledu by zákonná podmínka pro vzetí do vazby uvedená v § 68 tr. ř. byla splněna.

Složitější otázkou bylo posouzení toho, zda při takovém rozhodování byly dodrženy příslušné zákonné lhůty. Podle § 77 odst. 1 tr. ř., nenařídil-li státní zástupce propuštění zadržené osoby na podkladě materiálů mu došlých, popřípadě po jejím opětovném výslechu, je povinen odevzdat ji ve lhůtě 48

hodin od zadržení soudu s návrhem na vzetí do vazby. K návrhu připojí dosud získaný důkazní materiál. Podle § 77 odst. 2, věty první, tr. ř. je soudce povinen vyslechnout zadrženou osobu a do 24 hodin od doručení návrhu státního zástupce rozhodnout o jejím propuštění, nebo rozhodnout, že ji bere do vazby.

Lhůta 24 hodin pro rozhodnutí soudce v tomto případě byla zachována. Okresní státní zástupkyně v Jindřichově Hradci podala Okresnímu soudu v Jindřichově Hradci písemný návrh na vzetí obviněného Z. S. do vazby dne 7. 12. 2000 v 8.20 hod. a okresní soud o tomto návrhu rozhodl nejpozději ve 13.30 hod. téhož dne.

Okresní soud své přesvědčení o dodržení lhůty 48 hodin ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 tr. ř. odůvodnil poukazem na shora zmíněný úřední záznam pracovníka kriminální služby. Pro přesnost je zapotřebí tento úřední záznam doslova citovat. Podává se z něho: „Dne 5. 12. 2000 byli na zdejší součást po výzvě převezeni Z. S. a M. T. Oba se dostavili po výzvě dobrovolně a využili k převozu služebního vozidla. Po příjezdu na Okresní ředitelství Policie České republiky v Jindřichově Hradci bylo s oběma jmenovanými hovořeno pracovníky 1. odboru Správy jihočeského kraje, pracovníky 1. odd. Správy kriminální policie. Okresní ředitelství Policie české republiky Pelhřimov, Tábor a Jindřichův Hradec. Poté byli oba předáni vyšetřovateli Okresního úřadu vyšetřování Jindřichův Hradec.“ Na závěr tohoto strojem psaného úředního záznamu bylo zřejmě dodatečně kýmsi rukou připsáno „ve 12.30 hod.“

Ani z tohoto úředního záznamu se nepodává, k čemu byl obviněný Z. S. pracovníky kriminální služby vlastně vyzván a v kolik hodin dne 5. 12. 2000 se tak stalo. Zatímco na druhou otázku lze odpovědět nevyvráceným tvrzením samotného obviněného, že se tak stalo v 06.05 hodin uvedeného dne, odpověď na první otázku lze jen domýšlet z celkového vývoje událostí dne 5. 12. 2000, tedy i že obviněný byl vyzván k podání vysvětlení podle § 12 zák. č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (podle zmíněného úředního záznamu s ním bylo „hovořeno“).

Právě odpovědi na tyto dvě otázky mají zásadní význam pro další úvahy krajského soudu. S nimi totiž souvisí i celá řada dalších otázek, zejména pak otázka, jak naložit s dobou od 6.05 hod. do 12.30 hod., kdy byl obviněný v dispozici pracovníků kriminální služby, a zda i tuto dobu je třeba považovat za omezení osobní svobody obviněného a v důsledku toho ji včítat do lhůty 48 hodin uvedené v § 77 odst. 1 tr. ř. V této souvislosti a před vyřešením uvedených otázek je třeba připomenout ještě nedávnou soudní praxi. Podle rozhodnutí publikovaného pod č. 10/1995 Sb. rozh. trest., pokud byla osobní svoboda podezřelého omezena jeho zajištěním podle § 14 zákona o policii nelze dobu tohoto zajištění započítávat do doby zadržení obviněného podle příslušných ustanovení trestního řádu. Lhůta 24 hodin, ve které je podle § 77 odst. 1 tr. ř. státní zástupce povinen zadrženou osobu odevzdat soudu s návrhem na vzetí do vazby, počíná běžet až okamžikem zadržení obviněného podle § 76 odst. 1 tr. ř.

Tato praxe byla označena jako neústavní nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 11. 1996 sp. zn. IV ÚS 246/96 (publikovaným pod č. 23/1997 Sb.). Dalším nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 2. 7. 1997 sp. zn. PI ÚS 2/97 (publikovaným pod č. 186/1997 Sb.) došlo ke zrušení ustanovení § 14 odst. 1 písm. d), e) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to s účinností od 1. 7. 1998. Konečně je třeba zmínit ústavní zákon č. 162/1998 Sb., který pozměnil čl. 8 odst. 3 Listiny tak, že byla prodloužena lhůta pro propuštění zadržené osoby nebo pro její odevzdání soudu z dosavadních 24 hodin na 48 hodin.

Nejen podle citovaných nálezů Ústavního soudu, ale i podle přesvědčení krajského soudu je třeba hledat odpověď na uvedené otázky právě v čl. 8 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ve smyslu tohoto ustanovení je možno obviněného nebo podezřelého z trestného činu zadržet jen v případech stanovených zákonem. Zadržená osoba musí být ihned seznámena s důvody zadržení, vyslechnuta a

nejpozději do 48 hodin propuštěna na svobodu nebo odevzdána soudu. Soudce musí zadrženou osobu do 24 hodin od převzetí vyslechnout a rozhodnout o vazbě, nebo ji propustit na svobodu.

V daném případě nelze pochybovat o tom, že obviněný Z. S. byl pro pracovníky kriminální služby osobou přinejmenším podezřelou z trestného činu. Proto také jejich dostavení se do místa bydliště obviněného v časných ranních hodinách dne 5. 12. 2000 a jejich následná výzva obviněnému (podle obviněného: „Oblékněte se a pojedete s námi. Potřebujeme s Vámi mluvit.“) nepochybně směřovala k tomu, aby jako podezřelý z trestného činu podal potřebné vysvětlení podle § 12 zákona o policii.

K takovému postupu byli sice policisté (ať už pracovníci kriminální služby nebo uniformovaní policisté) nepochybně oprávněni, neboť jmenované ustanovení § 12 odst. 1 jim to umožňovalo. Obviněný byl povinen takové výzvě vyhovět (§ 12 odst. 2 cit. zák.), jinak by se vystavoval nebezpečí předvedení (§ 12 odst. 8 cit. zák.). Podle § 12 odst. 5 cit. zák. však současně povinností policistů bylo poučit obviněného o možnosti odeprít vysvětlení podle odstavců 3 a 4 zmíněného ustanovení.

Z obsahu trestního spisu není zřejmé, že by k takovému poučení obviněného Z. S. vůbec došlo, Nebyl s ním dokonce sepsán ani zápis o podaném vysvětlení. Ze znění shora citovaného úředního záznamu pouze vyplynulo, že s ním bylo „hovořeno“. Z takového údaje však nelze zjistit, jak takový „hovor“ probíhal, co bylo jeho obsahem, jak dlouho trval apod.

Přestože ani od těchto skutečností nelze odhlížet, přece jen za podstatnější je třeba považovat situaci, která jim předcházela, zejména pak již zmíněnou (dokonce opakovanou) výzvu obviněnému. Od okamžiku lakové výzvy, zvláště když ji obviněný respektoval, bylo třeba vycházet z toho, že osobní svoboda obviněného byla omezována. Vždyť po této výzvě se trvale nacházel v bezprostřední blízkosti policistů, s nimiž odjel ze svého bydliště do budovy Okresního ředitelství Policie ČR v Jindřichově Hradci. V přítomnosti pracovníků kriminální služby pak strávil prakticky celé dopoledne dne 5. 12. 2000.

Za těchto okolností je krajský soud přesvědčen, že pokud by ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) zákona o policii nebylo shora citovaným nálezem pléna Ústavního soudu zrušeno, došlo by od 6.05 hod. dne 5. 12. 2000 k zadržení obviněného Z. S. jako osoby podezřelé ze spáchání trestného činu. Pokud ovšem toto ustanovení bylo s účinností od 1. 7. 1998 zrušeno, nelze jeho chybějící existenci nahrazovat a ve své podstatě obcházet způsobem, který byl zjištěn právě v této věci. V tomto směru je třeba plně přisvědčit podané stížnosti, že se zcela zjevně jedná o formální maskování zadržení značně rozšířeným a účelovým výkladem zákona.

Jakkoliv je třeba mít určité pochybnosti o přesnosti tvrzení obviněného, že po příjezdu do budovy Policie ČR v Jindřichově Hradci byl umístěn do cely předběžného zadržení, na druhé straně není nejmenší důvod zpochybňovat jeho argumentaci, že zejména po příjezdu do uvedené budovy se nemohl volně pochybovat a byl tedy omezen na své osobní svobodě. Nemusel totiž být umístěn právě v cele předběžného zadržení, neboť plně postačovalo, že se nacházel za dveřmi z mříží (tzv. katrem), od nichž neměl klíč. K tomu přistupuje další zjištění, že mu byl krátce po příjezdu do uvedené budovy mu odebrán občanský průkaz.

Vyjde-li se ze shora uvedených časových údajů, nacházel se obviněný Z. S. v dispozici pracovníků kriminální služby dne 5. 12. 2000 od 6.05 hod. do 12.30 hodin, kdy byl předán vyšetřovateli Okresního úřadu vyšetřování v Jindřichově Hradci. Za tuto dobu více než šesti hodin s ním nebyl sepsán žádný protokol o podání vysvětlení, ale ani jakýkoliv jiný záznam, z něhož by bylo zřejmé, jakým způsobem s ním bylo „hovořeno“, jaké otázky mu byly kladeny, jak na ně odpovídal a jaké vysvětlení policisté na obviněném požadovali atd.

Za této situace nelze dospět k závěru, že by se po celou uvedenou dobu obviněný nacházel v budově

Policie ČR v Jindřichově Hradci zcela dobrovolně a netrpělivě tam vyčkával, zda vůbec a kdy bude předán vyšetřovateli. Po celou tuto dobu byl omezen na své osobní svobodě, neboť celkové jednání policistů vůči obviněnému kritického dne směřovalo k jeho zadržení a následnému podání podnětu okresní státní zástupkyni k návrhu na vzetí do vazby. Počinání policistů tedy evidentně neplnilo pořádkový účel, ale od samého počátku bylo zadržením osoby podezřelé z trestního činu.

Okresní státní zástupkyně proto měla s celou touto dobou uvažovat při propočtu doby 48 hodin uvedené v § 77 odst. 1 tr. ř. pro podání návrhu okresnímu soudu na vzetí obviněného do vazby. Této možnosti si okresní státní zástupkyně zřejmě byla vědoma, neboť ve svém návrhu mimo jiné uvedla, že „zadržení předcházelo zajištění obviněných, kteří dne 5. 12. 2000 byli policejním orgánem vyzváni, aby se dostavili na Okresní ředitelství Policie české republiky v Jindřichově Hradci“, byl termín zajištění zopakovala i v další části věty, kde uvedla, že „po provedení potřebných zákonů byli zajištěni a ve 12.30 hod. předáni vyšetřovateli“.

Z těchto podstatných důvodů krajský soud přisvědčil správnosti podané stížnosti obviněného, že uvedený postup policejních orgánů směřoval již od 6.05 hod. dne 5. 12. 2000 k zadržení obviněného Z. S. jako podezřelého z trestného činu. Za této situace měl být podle čl. 8 odst. 3 Listiny ihned seznámen s důvody zadržení a vyslechnut. To se však nestalo, neboť teprve ve 12.30 hod. byl předán vyšetřovateli Okresního úřadu vyšetřování v Jindřichově Hradci, který s ním téhož dne od 12.45 hod. do 13.20 hod. sepsal protokol o výslechu, v jehož samém závěru jej upozornil, že je zadržen jako obviněný ve smyslu § 75 tr. ř.

Opačný výklad by znamenal vytváření prostoru pro omezování osobní svobody občanů, které by bylo v rozporu nejen s ustanoveními § 75, 76 a 77 tr. ř., ale především v rozporu s čl. 8 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Novelou Listiny provedenou ústavním zákonem č. 162/1998 Sb. byla prodloužena lhůta 24 hodin na 48 hodin, čímž byla orgánům přípravného řízení poskytnuta dostatečná lhůta k tomu, aby obstaraly potřebné důkazy pro rozhodnutí o zadržené osobě, pro dostatečné prověření její obhajoby a pro umožnění realizace jejího práva na zastoupení obhájcem. Nelze připustit, aby tak širokým výkladem ústavních zákonů, jak se v daném případě stalo, byla tato lhůta ještě dále prodlužována.

Pokud by již soudce okresního soudu takto uvažoval, nutně by dospěl k závěru, že okresní státní zástupkyně podala návrh na vzetí obviněného do vazby po lhůtě 48 hodin od omezení osobní svobody obviněného Z. S. (stalo se tak přesně po 50 hodinách a 15 minutách). Pak ovšem neměl rozhodovat o vzetí do vazby, nýbrž jej měl propustit na svobodu, když tak okresní státní zástupkyně sama neučinila ve smyslu § 75 tr. ř., příp. ve smyslu § 76 odst. 4 tr. ř.

Ze všech těchto důvodů krajský soud podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení ke stížnosti obviněného zrušil a znovu rozhodl tak, že obviněného Z. S. podle § 72 odst. 1 tr. ř. per analogiam propustil z vazby na svobodu. Podle ustanovení § 77 odst. 2 tr. ř. totiž postupovat nemohl, neboť obviněný byl vzat do vazby usnesením okresního soudu, které sice nebylo pravomocné, ale bylo vykonatelné.

Za této situace se krajský soud ani nemohl zabývat věcnou správností napadeného usnesení, tedy existencí konkrétního vazebního důvodu, pro nějž byl obviněný soudcem okresního soudu vzat do vazby.